

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 04/04/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 33

HỌC PHẬT PHẢI BẮT ĐẦU TỪ CHỖ NÀO

Nhiều người học Phật không biết phải bắt đầu từ đâu, họ tu mù luyện quáng nên không có kết quả. Nhiều người xem Phật như một vị Thần, họ đến với Phật để cầu bình an, bảo hộ, che chở. Chúng ta muốn có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn thì chúng ta phải biết đủ. Người xưa nói: *“Tri túc thường lạc”*. Biết đủ thường vui. Người không biết đủ thì sẽ không thể cảm thấy vui. Người xưa nói: *“An bản lạc đạo”*. Chúng ta biết đủ thì chúng ta mới có thể có niềm vui với đạo. Nếu chúng ta không biết đủ thì chúng ta sẽ luôn tìm cầu, chúng ta luôn muốn có nhà đẹp, xe đẹp. Người thế gian cho rằng phải có tiền, có địa vị thì mới có thể hạnh phúc.

Ngày trước, tôi nhìn thấy bức ảnh của hai ông bà ngồi bên đống lửa, ông bà sống ở dưới chân cầu, không có người chăm sóc nhưng nụ cười của ông bà vô cùng tự tại, như một đóa hoa đang nở. Hằng ngày, nụ cười của chúng ta có như một đóa hoa đang nở hay không? Người đang lo toan, phiền não thì nụ cười của họ không thể tự tại. Người biết đủ thì mới có thể thường vui. Người biết đủ thì mới có nhân sanh hạnh phúc viên mãn. Người không biết đủ thì cho dù sống trong cuộc sống giàu sang, họ vẫn thường khổ đau. Có những người có danh vọng, địa vị, tiền tài nhưng sau đó bản thân họ và người thân đều rơi vào vòng lao lý, đó là vì họ không biết đủ. Hòa Thượng từng nói: *“Người biết đủ thì mới tận lực hy sinh phụng hiến”*. Người không biết đủ thì sẽ tự tư ích kỷ, không thể hy sinh phụng hiến vì người.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta nhìn thấy các bậc Tổ Sư Đại Đức, các bậc tu hành chân chánh, các Ngài không có tiền tài, không có địa vị nhưng các Ngài rất tự tại, an vui, trong khi đó, những người giàu có thì họ đi đâu cũng phải có vệ sỹ”*. Người thế gian cho rằng có tiền là có quyền, có tiền thì sẽ dễ dàng sai sử người khác. Các bậc tu hành chân chánh có thể sống ngoài thiên nhiên một cách tự tại mà không cần có người bảo vệ.

Hòa Thượng nói: *“Người đại phú, đại quý địa vị rất cao, tiền của rất nhiều nhưng đời sống của họ không tự tại, thậm chí là không an vui, không hạnh phúc. Nếu bạn muốn có đời sống an vui, tự tại thì bạn phải biết “tri túc”, phải biết đủ”*.

“Tri túc”, nghĩa là biết đủ. Hai chữ này rất đơn giản, tưởng chừng như dễ hiểu nhưng không nhiều người hiểu được! Nhiều người học Phật lâu năm nhưng cũng không hiểu

được hai chữ này, họ nói rằng họ đang làm lợi ích cho chúng sanh nhưng thực ra là họ đang xây dựng bá đồ riêng.

Hòa Thượng Tịnh Không đã làm ra biểu pháp cho chúng ta, Ngài nói: **“Tôi đến thế gian như một lữ khách và ra đi cũng như một lữ khách”**. Một người đến ở trong một khách sạn, sau một vài ngày, khi họ ra đi, họ sẽ để lại tất cả tài sản, họ không cần quan tâm là sau đó ai sẽ đến ở. Thế gian cũng như quán trọ, chúng ta ở một thời gian sau đó rời đi. Chúng ta ở quán trọ không phải để hưởng thụ, chìm đắm trong **“năm dục sáu trần”** mà để chúng ta ở đây để hoàn thành những vai trò, trách nhiệm nhất định. Chúng ta hiểu được điều này thì chúng ta sẽ chân thật hạnh phúc, an vui. Chúng ta đang ở quán trọ để hoàn thành sứ mạng, trách nhiệm, bổn phận mà Phật Bồ Tát đã giao phó.

Hòa Thượng nói: **“Tri túc là đại quý, tri túc là đại phú thế nhưng người thế gian không biết điều này. Người “tri túc” thì sẽ thấy cuộc sống của họ luôn đầy đủ”**. Người biết đủ thì cuộc sống của họ rất đơn giản, họ phát tâm toàn tâm toàn lực giúp đỡ người. Người không biết đủ thì sẽ luôn tìm cầu, chắt chũa, không bao giờ cảm thấy mình đủ. Người không biết đủ thì luôn luôn là người nghèo. Người biết đủ là những người rất giàu.

Hòa Thượng nói: **“Giúp đỡ người khác là trồng nhân thiện. Chúng ta trồng nhân thiện thì nhất định kết được quả thiện, nhất định gặt hái được thiện báo.”** Người không biết đủ thì luôn vơ vét, gom vào đây là họ đã tự đoạn con đường tiền tài của chính mình.

Cách đây gần 20 năm, khi tôi chia sẻ ở một ngôi làng mù, tôi giảng về đề tài **“tái tạo phước báu”**, tôi nói với mọi người: **“Hôm nay mọi người đến đây được nghe pháp, nhận quà, đây là chúng ta đang hưởng phước thừa trong sinh mạng của mình vậy thì chúng ta có biết tạo phước hay không? Có ai có ý niệm là chúng ta sẽ chia sẻ món quà này cho người khác không?”**. Hôm đó có khoảng vài trăm người, mọi người được nhận tiền, gạo, nhu yếu phẩm nhưng không một ai nghĩ đến việc chia sẻ với người khác. Nếu chúng ta có tâm cho đi thì chúng ta sẽ không bao giờ nghèo, thiếu.

Ngày trước, có người nói với tôi, nếu tôi lấy người bằng tuổi thì cuộc sống của hai vợ chồng sẽ rất khó khăn, tôi may mắn được học Phật pháp nên tôi biết tu bố thí. Khi tôi đi đến đâu tôi cũng mang theo rất nhiều đồ ăn mời mọi người, những năm trước, đi đến đâu tôi cũng tặng những món quà như trảng hạt, mũ, áo có chữ **“A Di Đà Phật”**. Có người được nhận quà của tôi hơn 10 lần, họ để đồ được tôi tặng đầy trong một chiếc tủ. Chúng ta nghèo vì chúng ta không biết đủ, chúng ta không mở được tâm nên chúng ta không thể thay đổi được vận mệnh.

Nhiều lần, khi tôi đi phát quà, tôi thấy có những người nhận hai, ba phần quà trong khi những người khác không có. Tâm tham của con người rất đáng sợ! Chúng ta quán chiếu tâm tham của mình thì chúng ta nhận thấy, chúng ta cũng không bao giờ biết đủ! Một

lần, tôi nhìn thấy một người phụ nữ đã nhận quà nhưng sau đó, họ đưa quà đó cho người thân và quay lại xin quà thêm nhiều lần. Tôi nói với họ, rất nhiều người chưa nhận được quà, họ bẽn lèn rời đi. Tôi không giận mà cảm thấy rất thương họ, họ có tâm tham nên họ nghèo, khổ nhưng họ không biết cách nào để thay đổi. Nếu họ có thể chuyển tâm “*tự tư ích kỷ*” thành tâm “*lợi tha*”, biết nghĩ cho người thì họ sẽ cải tạo được vận mệnh. Chúng ta không cải tạo được vận mệnh vì chúng ta không thay đổi được tâm. Chúng ta thay đổi tâm “*tự tư tự lợi*” thành tâm “*vô ngã vị tha*” thì chúng ta ngay tức thời chuyển đổi được vận mệnh.

Hòa Thượng nói: “***Người biết đủ là người nhất định sẽ tu bố thí, tài bố thí, pháp bố thí, vô úy bố thí. Họ làm mọi tích cực, nhiệt tâm vì vậy quả báo của họ ngày càng thù thắng***”.

Tôi sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo, tuổi thơ của tôi rất khó khăn, tôi may mắn có duyên lành được gặp Phật pháp, được gần gũi những người có tâm hy sinh phụng hiến. Khi gặp được pháp Hòa Thượng, dịch pháp Hòa Thượng, tôi đã tích cực làm theo lời dạy của Ngài.

Người thế gian thường chia thứ tự ưu tiên chăm sóc thành ba cấp, đầu tiên là vợ chồng, con cái, người trong gia đình, thứ hai là người cùng làm việc với mình, sau cùng mới đến chúng sanh, họ không bình đẳng đối đãi. Từ lâu, tôi đã đổi ngược lại thứ tự ưu tiên, với tôi, việc của chúng sanh là quan trọng nhất, ưu tiên thứ hai là việc của những người làm cùng, ưu tiên thứ ba mới là người thân.

Tôi từng nói với các Phật tử ở Cần Thơ, nếu Mẹ tôi mất thì mọi người cố gắng làm đúng như pháp, nếu tôi đang làm việc ở một nơi nào đó thì tôi sẽ tiếp tục làm. Thí dụ, nếu tôi đang chuẩn bị một đại lễ tri ân Cha Mẹ thì tôi sẽ vẫn tiếp tục làm. Tôi đã lên lịch việc của chúng sanh thì tôi nhất định phải làm. Người thế gian cho rằng việc sinh tử là việc quan trọng, nhưng không ai có thể tránh được cái chết, tôi đã làm những việc cần làm, khuyên những lời cần khuyên. Chúng ta làm đúng như pháp thì chúng ta mới có thành tựu, chúng ta làm không đúng như pháp thì như Ngài Lý Bình Nam nói: “*Đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó!*”. Chúng ta tu hành không đúng pháp thì chúng ta cũng đọa lạc.

Tôi đã thể hội được lời của Hòa Thượng nên tôi có niềm tin sâu sắc. Hòa Thượng từng nói: “***Học Phật, điều thấp nhất là cải tạo được vận mệnh của chính mình, chúng ta không cải tạo được vận mệnh của chính mình vậy thì chúng ta tu cái gì!***”. Sau 10 năm, 20 năm, tôi nhận thấy lời này của Hòa Thượng rất đúng với đạo lý! Chúng ta không thay đổi được vận mệnh thì chúng ta không thể làm được Phật Bồ Tát. Chúng ta học Phật thì chúng ta phải hoàn toàn thay đổi vận mệnh, Thầy bói không thể đoán ra số mạng của chúng ta.

Ngày trước, khi bà Hàn Quán Trưởng mang tên, tuổi của Hòa Thượng đến cho Thầy bói xem thì Thầy bói nói người này đã chết rồi. Khi Thầy bói biết Hòa Thượng vẫn còn sống và là người tu hành thì Thầy bói nói, người tu hành thì đã cải được số mệnh. Người chân thật tu hành thì mới cải tạo được số mệnh.

Hòa Thượng nói: **“Người không biết đủ thì sẽ không bỏ thí mà bỏn xẻn, tham cầu. Đây là căn bản của tất cả phiền não. Cho nên Phật dạy Bồ Tát đoạn phiền não. Đoạn phiền não bắt đầu từ bỏ thí”**. Ban đầu, tôi cũng không hiểu tại sao lại bắt đầu tu hành bằng cách bỏ thí. Căn bản của phiền não chính là tham lam, bỏn xẻn. Chúng ta bỏ thí thì chúng ta mới mở rộng được tâm lượng. Phật dạy Bồ Tát khởi tu từ bỏ thí. **“Sáu phép tu của Bồ Tát”** là: **“Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”**. Trong **“Sáu phép tu của Bồ Tát”**, việc đầu tiên là bố thí, chúng ta không tu bố thí thì năm thứ sau rất khó thực hành.

Hòa Thượng nói: **“Người biết đủ thì bố thí, người không biết đủ thì không thể bố thí cho nên việc bố thí phải ưu tiên đầu tiên. Chúng ta tỉ mỉ quan sát, sâu sắc thể hội ý nghĩa này thì chúng ta mới biết, học Phật nên bắt đầu từ chỗ nào! Chính mình liền biết được học phải bắt đầu từ biết đủ”**. Chúng ta luôn cảm thấy mình đủ thì chúng ta sẽ bố thí, cứu giúp chúng sanh. Người biết đủ thì mới bố thí, người không biết đủ thì không bao giờ có thể bố thí, họ luôn thấy thiếu.

Có nhiều người cho rằng, bố thí hết thì ngày mai sẽ không còn gì để ăn. Họ không biết đạo lý của việc bố thí. Hòa Thượng nói: **“Bố thí như dòng nước, nếu chúng ta cho dòng nước chảy đi thì dòng nước sau đến sẽ mạnh mẽ, tươi nhuận. Nếu chúng ta ngăn không cho dòng nước chảy đi thì nước đó sẽ bị ô nhiễm, ứ đọng”**.

Chúng ta không mở được tâm thì chúng ta gặp chướng ngại trong mọi sự, mọi việc. Chúng ta phải mở tâm tu pháp bố thí. Bố thí có bố thí nội tài, bố thí ngoại tài. **“Nội tài”** là năng lực, trí tuệ, sức khỏe của chính mình. Chúng ta không cần đợi có tiền thì mới bố thí. Người không có tiền vẫn có thể bố thí nhiều hơn người có tiền. Có một người bán rau ở Đài Loan, bà chân thật bố thí nên đã chiêu cảm được rất nhiều người, mọi người cùng nhau ủng hộ tiền để bà bố thí.

Người xưa kể câu chuyện, có một người nữ nghèo, cô chỉ có một vài xu tiền nhưng cô đã dùng toàn bộ số tiền mình có để cúng Phật, Hòa Thượng trụ trì thấy vậy thì đã đích thân ra tác pháp cúng dường cho cô. Sau đó, người nữ này có đại phước, được vào trong cung làm Hoàng hậu. Sau này, cô quay trở lại ngôi chùa, cô mang theo hàng ngàn lạng vàng để cúng Phật nhưng Hòa Thượng chỉ cho một chú Tiểu ra tiếp. Khi Hoàng hậu hỏi Hòa Thượng trụ trì lý do vì sao thì Hòa Thượng trụ trì trả lời: **“Ngày trước, cô cúng Phật bằng tâm chân thành, tâm cô chân thành nên phước báu vô cùng lớn, ngày nay, tâm cô đã không còn chân thành như xưa”**. Chúng ta làm mọi việc bằng tâm chân thành thì sẽ khiến những người xung quanh, thiên địa, quỷ thần cảm động. Nếu các chúng

sanh cùng phát tâm làm với chúng ta thì năng lượng sẽ vô cùng lớn. Học Phật phải bắt đầu từ chỗ “*biết đủ*” vì người biết đủ thì mới bố thí.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!